

Maastricht, 21 mei 2019

Aan: Dhr R.S. Hageraats
Bestuursvoorzitter van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd
Jan van Eijcklaan 2 – 4,
3723 BC Bilthoven.

Betreft Functionere en onafhankelijkheid SKJ

Geacht bestuur,

Er bestaat een frappant verschil in de omschrijving van uw doelstelling in artikel 3(1) van uw statuten¹, en die in artikel 2(1) van het Tuchtreglement. Aangezien het Tuchtreglement voor “betrokkenen” het belangrijkste en meest zichtbare is, en dit ook duidelijker is, zal ik uitgaan van de doelstelling in het Tuchtreglement:

“Het doel van het tuchtrecht is dan ook de kwaliteit van het handelen van de individuele jeugdprofessional ten behoeve van betrokkenen te bewaken.” Artikel 2(1) Tuchtreglement versie 1.2 en versie 1.3

Dit doet vermoeden dat u “de kwaliteit” van “de individuele jeugdprofessional” wilt bewaken “ten behoeve van betrokkenen”. Dit is een nobel doel, doch helaas bereikt u door uw Tuchtreglement en uw procedures het tegenovergestelde: u houdt “betrokkenen” een schijnveiligheid voor, terwijl u in principe uitsluitend de belangen van “de jeugdhulp” (zie Statuten) en/of “de individuele jeugdprofessional” behartigt.

Kwaliteitseisen gesteld aan de “individuele jeugdprofessional”

Volgens het Tuchtreglement toetst u slechts aan “de algemene tuchtnorm”, waarbij het er niet om gaat of het handelen van de individuele beroepsbeoefenaar “beter” had gekund, maar of de betreffende “*beroepsbeoefenaar bij het beroepsmatig handelen is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwaame beroepsuitoefening*” (artikel 3.3). Hiermee legt u in jeugdzorg zaken de lat wel heel erg laag. Ten eerste toetst u uitsluitend aan “de algemene tuchtnorm”, lees het Tuchtreglement. Het verbaast ons, dat in het Tuchtreglement geen enkele verwijzing staat naar de geldende wet en regelgeving. Dit betekent concreet dat de beroepsbeoefenaar mag handelen in strijd met doel en strekking van de wet, regelgeving en internationale verdragen, doch dat dit voor het SKJ geen geldige toetsingscriteria zijn. Hiermee bevordert u niet, dat de beroepsbeoefenaars zich bij de uitoefening van hun taken houden aan de wet, en dus ook niet gestimuleerd worden de wet en regelgeving te kennen. Dit komt de kwaliteit van jeugdhulp niet ten goede.

Ten tweede bepaalt uw Tuchtreglement, dat de beroepsbeoefenaar niet “bekwaam” hoeft te zijn, maar slechts “redelijk bekwaam”. Ten derde moet de beroepsbeoefenaar ook nog eens treden buiten “de grenzen” van een (slechts) “redelijk bekwaam” beroepsbeoefenaar, alvorens een klacht überhaupt gegrond kan worden verklaard.

Gezien bovenstaande rijst de vraag: welke kwaliteit beoogt u te bewaken “ten behoeve van betrokkenen”?

Kwaliteitseisen gesteld aan de het College van Toezicht (“CvT”) en het College van Beroep (“CvB”)

Alsof bovenstaande nog niet voldoende is, bestaat het college voor de meerderheid uit “vakgenoten”, lees (bevriende en/of direct- of indirect bekende) collega’s. Zeker in de zeer kleine, en strak geleide wereld van jeugdzorg, is de afstand tussen de beklagde en de leden van het College dus zeer klein. Artikel 4.7 benadrukt deze nabijheid nog eens extra door te eisen, dat de vakgenoten moeten worden benoemd “uit de betrokken categorie beroepsgenoten waartoe de beklagde behoort”. Tot slot is het een publiek geheim, dat jeugdzorghulpverleners vrijelijk rouleren tussen alle uitvoerende organisaties: Veilig Thuis, de Raad voor de Kinderbescherming, de GI’s, en ex-collega’s die verder gaan als ZZP in de “vrijwillige” hulpverlening. Dit is dan ook het schoolvoorbeeld van de slager die zijn eigen vlees moet keuren. Er zijn zelfs voorbeelden waarbij de

¹ Doel: “de kwaliteit van de beroepsbeoefening in het jeugddomein in het belang van de jeugdhulp te bevorderen en te handhaven”

eenhoofdige bestuurder van VT en de eenhoofdige bestuurder van de GI, één en dezelfde persoon is en die beide als één organisatie bestuurt.

In deze setting spelen de door het SKJ gebruikte “juristen” soms/veelal(?) ook nog eens een uitermate kwalijke rol. Tegen betaling verlenen zij een schijnlegitimititeit aan de Colleges, doordat zij veelal gespecialiseerd zijn in het verdedigen van jeugdprofessionals en/of (in-)direct werken in of voor de juridische afdelingen van de betrokken uitvoerende organisaties (Veilig Thuis, de Raad, of de GI's). Als zodanig zal de betrokken jurist bij zijn dagelijkse werkzaamheden posities innemen, die hij in zijn rol als lid van het College niet ongestraft kan verloochenen. Zo werd is mevr. H.C.L. Greuters “lid-jurist”. Echter, tot haar nevenactiviteiten behoort: “Jurist Samen Veilig Midden-Nederland (incl. Veilig Thuis)”. M.a.w. het is haar baan om “vakgenoten” te verdedigen bij klachten over hun gedrag. Wij zijn van mening dat deze juristen zelfstandig de goede naam van hun eigen beroepsgroep te grabbel gooien. Dit zal op korte termijn aan diverse ethische commissies van deze beroepsgroep worden voorgelegd.

Daarnaast probeert u door de publicatie van hun nevenfuncties handen en voeten te geven aan de mogelijkheid tot wraking van de leden van het College, terwijl u hiermee tevens de indruk probeert te wekken, dat er garanties zijn ingebouwd om “(de schijn van) belangenverstrengeling te voorkomen” door te verbieden dat de leden van de colleges nevenfuncties vervullen “die onverenigbaar zijn of strijdig kunnen zijn met de belangen of doelstellingen van SKJ en/of die twijfel kunnen wekken omtrent de onafhankelijkheid van hun oordeelsvorming.”

Echter, in een groot aantal gevallen is volstrekt onduidelijk wat de hoofd- en/of nevenfuncties van de leden van de colleges zijn. Daarnaast heeft u op 13 maart j.l. laten weten, dat “Na controle is gebleken dat een tweetal activiteiten van de heer mr. A.P. van der Linden niet meer actueel waren.” Sterker nog: u geeft aan dat u geen verantwoordelijkheid neemt voor de informatie die u op uw eigen website over uw eigen Collegeleden vermeldt: “willen wij opmerken dat SKJ geen reden heeft om te twijfelen aan de hoofd- en nevenactiviteiten van de collegeleden zoals gepubliceerd op onze website”. Dit betekent in concreto, dat “betrokkenen” er niet van uit mogen gaan, dat de lijst van nevenactiviteiten klopt, en dat het wrakingsrecht daarmee ook niet langer een kwaliteitsgarantie is.

De kwaliteit van de procedures

1. Wederhoor wordt gefrustreerd

Na het indienen van een goed onderbouwde klacht, mag de jeugdzorghulpverlener een verweerschrift indienen. Daarmee liggen “de feiten” vrijwel vast, en wordt “wederhoor” gefrustreerd. Het is namelijk zo, dat Klager niet meer schriftelijk mag reageren op “beweringen” en bewijsmateriaal van Beklaagde. Dit is op 1 november 2017 expliciet bevestigd. Daarnaast mag Klager tijdens de zittingen ook niet mondeling (kritische) vragen stellen aan Beklaagde. Tot overmaat van ramp, en zoals mijn collega drs H. Berndsen reeds heeft aangegeven in zijn brief d.d. 25 januari 2019, stellen de leden van de klachtencommissie weinig tot geen vragen, en de vragen die gesteld worden zijn veelal niet klachtrelevant. Nog pijnlijker: het komt voor, dat zelfs de meest voor de handliggende en noodzakelijke vragen niet worden gesteld.

Dit betekent de facto dat Beklaagde (schriftelijk en mondeling) de meest dubieuze beweringen kan uiten, en dat die vervolgens als feitelijk vaststaand ten minste onvoldoende weersproken, worden overgenomen in de beslissingen.

2. Procedures: termijnoverschrijdingen worden genegeerd

Volgens het Tuchtreglement worden eisen gesteld aan het klaagschrift (artikel 7) maar niet aan het verweerschrift. Zo moet het Klaagschrift zijn ondertekend (artikel 7.6). Veel Beklaagden maken gebruik van DAS rechtsbijstandsverzekering. Ik heb reeds een aantal malen gezien, dat op verweerschriften niet alleen een handtekening ontbreekt, maar zelfs de naam van de opsteller. Daarnaast gelden strikte termijnen voor het indienen van stukken. In mijn geval kwam een verweerschrift (via DAS) overduidelijk één dag te laat binnen, doch is dit vormverzuim geheel genegeerd. De reactie van SKJ was als volgt:

“Ten slotte merkt u nog op dat het verweerschrift één dag te laat is ingediend, zodat het buiten beschouwing zou moeten worden gelaten. Deze sanctie wordt echter binnen het tuchtrecht nooit opgelegd bij overschrijding van de termijn met één dag, uiteraard ongeacht welke partij het betreft.”

Aangezien Klagers, i.t.t. tot Beklaagden, vaak geen juridische ondersteuning krijgen, is ook dit in het voordeel van Beklaagden: hun (vaste) juridische adviseurs (bijv. DAS) zullen bekend zijn met deze “flexibele” toepassing van de regels, maar Klagers niet. Door dit als ongeschreven regel te continueren, creëert u ook willekeur, omdat Klagers strikt aan termijnen kunnen worden gehouden, zonder dat zij gewezen zijn/worden op de mogelijkheid om de termijn ten minste met een dag te overschrijden.

Indien dit het geval is, dan denk ik dat rechtszekerheid naar beide partijen gebaat is bij een officiële verlenging van uw “termijnen” met één extra dag. M.a.w. indien u thans eist dat een verweerschrift binnen 31 dagen binnen moet zijn, zou u moeten overwegen om deze termijn te verlengen naar “32 dagen”. De vraag is dan echter, of u de stukken die op de 33ste dag worden ingediend, alsnog accepteert omdat ze slechts één dag te laat zijn?

Waarom geeft u termijnen, indien zelfs professionele ondersteuners van Beklaagden (zoals de DAS) niet aan die termijnen hoeven te voldoen?

3. Procedures: niet toestaan van geluidsopnames

U staat het niet toe dat geluidsopnames worden gemaakt van (laagdrempelige?) tuchtrecht zittingen. Dit rechtvaardigt de vraag: waarom niet. In mijn opinie zouden zittingen standaard moeten worden opgenomen en voor beide partijen beschikbaar moeten zijn. “Wie” heeft hier “wat” te verbergen? Zie punt 6.

Deze regel is ook vreemd, aangezien u als SKJ, en het Regionaal en Centraal Medisch Tuchtcollege geluidsopnames accepteren als bewijsmateriaal, mits de opnames maar zijn uitgeschreven.

4. Procedures: geen proces verbaal van een zitting

Onlangs heb wij te horen gekregen, dat de secretaris weliswaar uitgebreide aantekeningen maakt tijdens zittingen, maar dat deze niet als PV beschikbaar zijn voor Klagers. Dit verzuim, samen met ad.1 en ad.3, verschaffen Beklaagde de perfecte dekmantel om tijdens procedures (schriftelijk en mondeling) onwaarheden te verkondigen.

5. Procedures – individuele klachten

Artikel 2.3 bepaalt als volgt: “Het tuchtrecht heeft betrekking op het individuele handelen van de jeugdprofessional.” Dit klinkt logisch, maar werkt niet in de hedendaagse realiteit. Meer en meer worden bijvoorbeeld twee gezinsvoogden aangesteld, waarbij niet (altijd) duidelijk is, wie, wat, wanneer gedaan heeft. Dit hangt mede samen, met een trent die enkele jaren geleden in Amsterdam is ingezet, en thans navolging krijgt in het gehele land: contactjournaals zijn vervangen door “logboeken”. In tegenstelling tot contactjournaals, bevatten logboeken slechts zeer summiere en cryptische omschrijvingen van gebeurtenissen. Zo stond in een dossier: “Vijf e-mails van moeder over verschillende onderwerpen”. Alhoewel de instelling via de rechtbank gedwongen was, om aan te geven of de entries betrouwbaar waren, en in casu de entry “niet betrouwbaar” was, werden de e-mails niet vrijgegeven. Tot slot wordt het recht van ouders op inzage en kopie van dossier de afgelopen jaren in extremis gefrustreerd door artikel 7.3.8. Jeugdwet: “De jeugdhulpverlener richt een dossier in met betrekking tot de verlening van jeugdhulp.” Door rechtbanken wordt dit geïnterpreteerd als een vrijbrief aan jeugdhulpverleners om de inhoud van dossiers naar willekeur in te richten, en indien noodzakelijk van alle belastende documenten te ontdoen. Zo worden tegenwoordig TRJ (Team Rondom de Jeugdige) en MDO (Multi Disciplinair Overleg) niet langer (integraal) opgenomen in dossier.

Door bovenstaand is het in veel gevallen vrijwel onmogelijk om tijdens klachtenprocedures het “individuele handelen van de jeugdprofessional” te duiden, laat staan te bewijzen.

6. Procedure: ongeveer 12 maanden per procedure

Sinds maart 2017 heb ik 8 klachtprocedures gevoerd bij het SKJ. Bij slechts twee ben ik niet in hoger beroep gegaan. De zes procedures die in hoger beroep zijn gegaan hebben alle ongeveer twee jaar geduurd om tot een oordeel te komen. Als gevolg van bovenstaande tekortkomingen in uw doelstelling en procedures, zijn de beslissingen veelal verbluffend. Zo kregen twee gezinsvoogden die zonder gerechtelijke toestemming drie maanden lang de privé-gesprekken tussen ouders en minderjarige kinderen lieten afluisteren, die bewust onwaarheden hebben verteld tegen de rechtbank, slechts een “waarschuwing”. Ter informatie: er is inmiddels aangifte gedaan tegen alle betrokkenen en het onderzoek loopt. Alleen al op het

afluisteren van gesprekken staat een gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden (artikel 139^e Wetboek van Strafrecht), en het SKJ geeft deze "jeugdprofessionals" na het gegrond verklaren van de klachten een "waarschuwing"?

7. Procedure: Aanvullende klachten

Tot slot komt het voor, dat tijdens lange en multiple klachtenprocedures aanvullend bewijs boven tafel komt, die aanleiding geeft om aan bepaalde klachten aanvullende klachtelelementen toe te voegen. Helaas voorziet uw klachtreglement niet in deze mogelijkheid, en ook niet in de regels hieromtrent. Wij verzoeken u deze mogelijkheid (van het indienen van aanvullende klachtonderdelen) nader te onderzoeken.

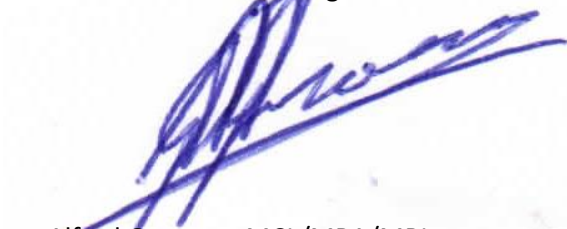
Conclusie

Een vrijwilliger van Stichting KOG ondersteunt al gauw tussen de 15 à 20 ouders/jongeren per maand. Dit is ongeveer 200 per jaar. Alleen al Stichting KOG beschikt over zeven vrijwilligers die ouders en jongeren te woord staan: dat is ongeveer 1400 per jaar. Vele ouders overwegen klachten in te dienen, maar geconfronteerd met bovenstaande realiteit kunnen wij dit in veel gevallen niet aanbevelen: het is gewoonweg te belastend, te frustrerend, en vooral te zinloos. Aangezien het SKJ in sneltreinvaart het vertrouwen van ouders en jongeren verliest, overwegen wij als SamenwerkingsVerband van Ouders met Jeugdzorg, om de politiek te vragen een daadwerkelijk onafhankelijk orgaan in het leven te roepen om klachten van ouders en jongeren in behandeling te nemen, en op een transparante, navolgbare, onpatijdige, en rechtvaardige wijze af te handelen.

Gezien de ernst van bovenstaande feiten, de schade die dit toebrengt aan het vertrouwen in de jeugdprofessionals, en het (SKJ) tuchtrecht, sluiten wij ons graag aan bij onze collega drs Harry Berndsen en verzoeken om een gesprek met het bestuur.

Hoogachtend,

Namens het SamenwerkingsVerband van Ouders met Jeugdzorg

mr Alfred Groenen, MCL/MBA/MBI

agroenen@gmail.com

gsm: 06-83195349

Het SamenwerkingsVerband Jeugdzorg

- Stichting KOG, t.a.v. secretariaat KOG, Koninginneweg 90, 2012 GR Haarlem, kog@upcmail.nl
- Passage, t.a.v. dhr Sipke Baarsma, Muzenplein 113, 2511 GJ Den Haag
- BVIKZ, t.a.v. mevr Vera Hooglugt (voorz.), info@bvikz.nl
- Stichting Vader Kennis Centrum, secretariaat@vaderkenniscentrum.nl
- Coöperatie Ouderkracht voor 't Kind, mevr D. v Doremalen, Weerdsingel OZ 31, 3514 AB Utrecht
- Stichting Herkenouderverstoting, Zaltbommelstraat 40, 5036XJ Tilburg, secretariaat@herkenouderverstoting.com